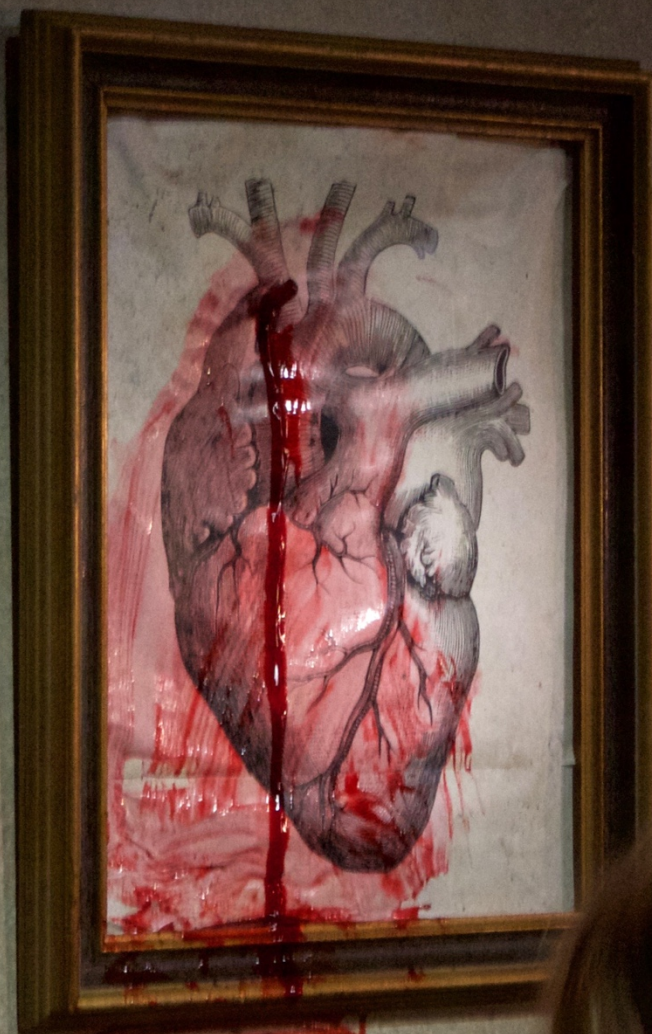

PEEPING TOM

Moeder

Een familietrilogie

VADER – 2014
MOEDER – 2016
KIND – 2019

Moeder is het tweede deel van de Peeping Tom-trilogie rond de kernleden van het gezin die begon met *Vader* (2014) - en zal eindigen met *Kind* (2019).

De voorstelling lokt de toeschouwer mee naar een onbestendige plaats - of zijn het plaatsen – die toch vertrouwd aandoen: een materniteit, een rouwkamer, een opnamestudio, een museum... Plekken waar het persoonlijke en het publieke in elkaar schuiven, waar heden, verleden en toekomst wanhopig houvast zoeken in de cyclische tijd van de archetypische oermoeder. Vanuit het rouwen om een moeder injecteren de spelers het ruimere idee van 'gemis' met de daaruit voortvloeiende angsten en associaties – naar het podium, naar de toeschouwer. *Moeder* schuwt de schaduwzijde niet. Er is het meisje dat opgroeit in de gevangenis van een couveuse. Ze ligt beklemd. Welke krachten houden haar daar? Waarom breekt ze niet uit? Om haar heen lokt dit nieuw leven zowel bij mannen als vrouwen angst en agressie uit.

Choreografe Gabriela Carrizo toont ons in *Moeder* het lichaam als opslagplaats, waar een resem bewuste en onbewuste herinneringen samensmelten of botsen. De voorstelling onderzoekt de onverwachte, vaak absurde verbindingen tussen lijden, rouwen en feesten, tussen vasthouden en loslaten, structuur en waanzin. Leven en dood kunnen er kunst zijn, door iedereen te bekijken. Uit de stroom van individuele herinneringen van de performers – voedingsbodem voor de voorstelling - schemert een universeel, collectief geheugen door. Eén dat ook ongemakkelijke reflecties losweekt over verantwoordelijkheid, en wat het betekent om vrouw, moeder en ouder te zijn.

Na het *huis clos* van de dementerende geest in een bejaardentehuis (Franck Chartier, *Vader*, 2014) zet *Moeder* in het aftasten van deze meer publieke en tegelijk

abstractere podiumruimte een natuurlijke stap binnen de evolutie van Peeping Tom.

Als gezelschap is Peeping Tom een diepgewortelde en organisch gegroeide constructie, waar leven en werk, onderzoek en performance door elkaar lopen, met een hechte groep performers die telkens opnieuw hun ziel binnenstebuiten keren tijdens trage, intuïtieve werkprocessen. In de voorstellingen spreken ze elkaar overigens consequent aan met hun eigen naam. Wat in *Caravana* (1999) begon als een locatievoorstelling in een mobilhome, waar de toeschouwer door de raampjes kon binnen gluren in het leven van het jonge koppel Gabriela en Franck, liet steeds meer de buitenwereld toe. Het organisatiemodel van het gezelschap groeide in drie fasen mee: van collectief, naar artistiek leiderschap van het choreografenduo Carrizo en Chartier, tot creaties die de twee apart gaan leiden. Die laatste fase geeft hen meer slagruimte om de eigen blik te voeden met wat van buiten komt, terwijl ze toch nog steeds op de ander kunnen rekenen als extern oog en artistiek adviseur.

Ook qua toon en thematiek sluit *Moeder* organisch aan bij het oeuvre van Peeping Tom, met een grote liefde en tederheid voor wat menselijk is. Humor en inlevingsvermogen zijn ook in *Moeder* middelen om te raken aan wat het meest persoonlijk en herkenbaar is: familie- en gezinsconstellaties, waaruit de verborgen, onstabiele gedachtewerelden van de betrokkenen komen bovendrijven. Doorheen hun oeuvre komen Carrizo en Chartier uit bij telkens nieuwe invalshoeken om die parallelle mentale wereld zichtbaar te maken, waar andere wetten gelden, en waar individuele angsten, neurosen en fantasieën inbreken op het reguliere sociale verkeer.

Hun werk is een reiken naar realiteiten die tot de orde van het onbenoembare en ongrijpbare horen — als zekerheden barsten gaan vertonen. Hoe deze wereld te vatten met het lichaam in beweging als centrale betekenisgever, vormt voor Carrizo en Chartier een

onderzoeksproces dat zich doorheen de jaren voortdurend verdicht.

De initiële inspiratiebron voor *Moeder* was het overlijden van Gabriela Carrizo's eigen moeder. Wat oorspronkelijk bedoeld was als een hommage transformeerde tijdens het artistieke proces, via de input van de performers, naar wat voorligt. Een tweede vertrekpunt, nog voor het eigenlijke werkproces van start ging, was Gabriela Carrizo's fascinatie voor de manier waarop klanken associaties en herinneringen triggeren. De choreografe verkent daarmee een nieuw facet van een langlopend onderzoek bij Peeping Tom naar de zintuiglijke onmiddellijkheid en impact van klank, om het publiek mee te lokken in hun universum.

Meer specifiek organiseerde Gabriela Carrizo in de aanloop naar *Moeder* een workshop met een 'Foley artist' uit de cinema, iemand die in een klankstudio geluiden creëert of recreëert bij de handelingen in een film. Hoe een performer te volgen om een bepaalde klank te vinden, hoe een klank op te nemen en te manipuleren, of klank te ontlokken aan een object – is wat aan bod kwam voor *Moeder*. De kiem van die testfase gaat enkele jaren terug toen ze in Théâtre National in Brussel voor haar kortlopend project -1' werkte met een geluidstechnicus in een kleine ruimte rond een doodskist.

In *Moeder* zijn de geluiden intiem verbonden met de personages, met de dans en met de objecten op scène. We horen uitvergroete geluiden van organen in zowel lijven als machines. Zo legt Gabriela Carrizo - naast de verborgen mentale wereld van angsten en fantasieën – het viscerale performerslichaam en de binnenkant van scenische objecten bloot. Terwijl we gewend zijn om klanken op een podium eerder als instrument te zien, lijkt in *Moeder* het geluid te transformeren naar tastbare materie die reliëf geeft aan een anders onzichtbare dimensie. Geluid wordt ingezet om haast filmisch in te zoomen op situaties en personages: met grote precisie leiden ze de aandacht van de toeschouwer naar details en personages.

Geluid krijgt ook een sturende rol in de choreografie. De klank van een in- en uitademing kan de dansers in een wave-beweging aanzuigen en uit elkaar drijven, terwijl even verder het geluid van danspassen of objecten de soundscape levert voor nieuwe, echoënde danssequenties, en slik- of klickgeluiden de emotie van een schijnbaar onderkoelde spreker verraden. Geluid en beweging vormen in de ondefinieerbare tijd/ruimte van de voorstelling een *loop* die zowel concreet is, omdat ze bewegingsmateriaal genereert, als abstract omdat ze geluid is. Tegelijk vereist de cohesie die Gabriela Carrizo hier tussen de verschillende voorstellingselementen nastreeft, van de performers en de technici een uiterst precieze timing. Het werken met tijd, de juiste tijd vinden, het wachten of vertragen, impregneert deze *Moeder* met een grote muzikaliteit.

Peeping Tom verdiept zich in al deze materies met de tederheid en sardonische blik kenmerkend voor al haar producties. *Moeder* is tegelijk grappig en bevreemdend, verontrustend maar ook verbazingwekkend herkenbaar. De fascinatie voor het idee dat de wereld ons bij momenten overspoelt en overkomt staat centraal, een geamuseerde blik op mislukte pogingen om alles te doen passen in onze visie. Het mag dan ook niet verwonderen dat de pogingen van de spelers om de moederfiguur en hun eigen wereld te (re)construeren uiteindelijk leidt tot de geleidelijke afbraak ervan.

Tekst door Lieve Dierckx en Sébastien Parizel,
September 2016.

Moeder, © Oleg Degtiarov, Peeping Tom

“Een briljante mix van naturalistische observatie en
vreemdheid, soms gruwelijk en vaak erg grappig.”

The Independent

Beschrijving van de creatie

Moeder werd geregisseerd door Gabriela Carrizo, met Franck Chartier als dramaturg en artistiek assistent, een omkering van de rollen bij *Vader*.

Bekende gezichten uit voorbije producties zijn op verschillende manieren opnieuw betrokken bij de creatie van *Moeder*, waaronder een groot deel van de cast van *Vader*. Het decorontwerp speelt een actieve rol in het stuk, in plaats van louter als backdrop te dienen. Het geluidsontwerp neemt in deze productie een prominente plaats in. Er schuilt een oerkracht in het bevreemdende karakter ervan. Op meerdere momenten wordt de muziek live vertolkt, om bepaalde scènes die het falende geheugen onderstrepen kracht bij te zetten, om een twist aan bepaalde emoties te geven of om het onuitspreekbare, het intieme of het afwezige naar de oppervlakte te evoceren.

De repetities voor *Moeder* startten in april 2016 en de wereldpremière vond plaats op 29 september 2016 in Theater im Pfalzbau (Ludwigshafen, DE). De Belgische première vond plaats in de KVS – Koninklijke Vlaamse Schouwburg Brussel, op 10 november 2016.

Moeder wordt ondersteund door Theater im Pfalzbau (Ludwigshafen) en Taipei Performing Arts Center (Taipei), principiële partners in de realisatie van de *Vader, Moeder, Kind*-trilogie.

5 feiten over *Moeder*

- *Moeder* startte oorspronkelijk als een hommage van Gabriela Carrizo aan haar moeder.
- Sommige geluidseffecten worden live op het podium gecreëerd, naar analogie van een foley artiest in de filmwereld.
- De cast van *Moeder* bestaat uit dansers, acteurs en een mezzosopraan.
- In elke stad doet *Moeder* beroep op 6 figuranten: 6 ouderen en 1 meisje.
- In zijn creatieproces gebruikt Peeping Tom cinematografische technieken, zoals een 'montage' aan het eind van het proces.

Credits

Productie

Regie

Regieassistentie

en dramaturgie

Creatie en uitvoering

Peeping Tom

Gabriela Carrizo

Franck Chartier

Charlotte Clamens, Eurudike De Beul, Marie Gyselbrecht,

Hun-Mok Jung, Brandon Lagaert, Yi-Chun Liu, Simon

Versnel, Maria Carolina Vieira

Diane Fourdrignier

Artistieke assistentie

Geluidscompositie

en arrangementen

Geluidsmix

Lichtontwerp

Kostuumontwerp

Raphaëlle Latini, Renaud Crols, Glenn Vervliet, Peeping Tom

Yannick Willox, Peeping Tom

Giacomo Gorini, Amber Vandenhoeck

Diane Fourdrignier, Kristof Van Hoorde (internship), Peeping Tom

Decorontwerp

Constructie decors

Technische leiding

Lichtingenieur

Geluidsingenieur

Video tijdens de repetities

Foley coach

Productiemanager

Tourmanager

Communicatiemanager

Zakelijke leiding

Coproductie

Amber Vandenhoeck, Peeping Tom

KVS-atelier, Peeping Tom

Filip Timmerman

Amber Vandenhoeck

Hjorvar Rognvaldsson

Sulok Swablamban (internship), Gaspard Rozenwajn

Elias Vervecken

An Van der Donckt

Lulu Tikovsky

Sébastien Parizel

Veerle Mans

Theater im Pfalzbau (Ludwigshafen), Taipei Performing Arts

Center (Taipei), KVS – Koninklijke Vlaamse Schouwburg

(Brussel), Grec Festival de Barcelona / Mercat de les Flors

(Barcelona), HELLERAU – European Center for the Arts

Dresden, Les Théâtres de la Ville de Luxembourg, Maison de

la Culture de Bourges, La Rose des Vents (Villeneuve

d'Ascq), Festival Aperto/Fondazione I Teatri (Reggio Emilia),

La Bâtie Festival de Genève

Met de steun van

Distributie

de Vlaamse overheid

Frans Brood Productions

Moeder wordt gesteund door Theater im Pfalzbau

(Ludwigshafen) en Taipei Performing Arts Center (Taipei),

principiële partners in de realisatie van de *Vader – Moeder – Kind*-trilogie.

Peeping Tom dankt

Alexandre Obolensky, Jean-Philippe Altenloh, Romy Beni,

Heidi Ehrhart, Ina Peeters, Elias Vervecken, François Heuse,

Theater Froe Froe

Moeder, © Virginia Rota, Peeping Tom

“Hun voorstellingen wervelen van vreemde, surrealistische beelden. In een paar passen gaan ze van gek naar verontrustend, tot het publiek helemaal verbijsterd is. Dit zijn stukken die je niet van je kunt afschudden”

The Guardian

Biografieën van de cast

Charlotte Clamens (°1957, Parijs, FR)

Charlotte studeert gedurende 3 jaar aan de school van Chaillot, onder Antoine Vitez. Na haar studies stort ze zich meteen op het podiumwerk en speelt ze in voorstellingen van Marcel Bozonnet, Alain Franco, Tilly, Laurent Pelly, Yann-Joël Colin, Lambert Wilson, Simon Abkarian, Jean François Sivadier, Robert Cantarelle, Pierre Huygues en Christoph Marthaler. In 2008 speelt ze op het Festival van Avignon, waar ze meewerkt aan de voorstelling van het collectief Partage de midi, met als andere leden J.F. Sivadier, Valérie Dréville, Nicolas Bouchaud en Gaël Baron. Ook binnen de cinemawereld is ze een graag geziene gast, met rollen in films van Tilly, Solveig Anspach, Philippe Garrel, Pierre Trividic & Patrick Mario Bernard, Brice Cauvin, Philippe Loret en Christian Vincent. Daarnaast tekent ze ook voor rollen in meerdere televisiefilms. Charlotte geeft les aan o.a. ERAC, EPSAD (Rijssel), TNT (Toulouse), La Manufacture in Lausanne en het Conservatoire Royal de Liège. In 2014 werkt Charlotte voor het eerst samen met Gabriela Carrizo, voor een residentieproject en toonmoment op de Biënnale van Venetië. *Moeder* is haar eerste avondvullende voorstelling bij Peeping Tom.

Eurudike De Beul (°1964, Dendermonde, BE)

Na haar biomedische opleiding krijgt Eurudike de Eerste Prijs Opera en een hogere graad met Felicitaties van de Jury in Luik en Bergen. Enkele jaren zingt ze als lichte sopraan het barokrepertoire en oratoria. Dankzij intensieve toneel- en bodyresearch verwerft haar stem een kleur geschikt voor het Mahler-repertoire en de grotere mezzorollen. Ze komt in het koor van de Bayreuther Festspiele, later zingt ze Verdi, Clytaemnestra, Dido en de Messaghiera.

Eurudike toert al jarenlang internationaal met hedendaagse muziek- en danstheatergroepen zoals Les Ballets C de la B, Peeping Tom, Theatre Cryptic, Theatercompagnie Amsterdam, Transparant, Victoria, Muziektheater Lod, Theater Zwarte Sneeuw, Blauw. Ze is artiest in residentie bij Walpurgis en in de stad Sint-Niklaas. Daar werkt ze aan eigen multimediale projecten en aan haar experimenteel vocaal oeuvre, samen met haar gezelschap KoudVuur. Bovendien geeft Eurudike ook workshops zang en geeft ze les aan de academie van Sint-Pieters-Woluwe (BE) en aan het RITCS in Brussel.

Marie Gyselbrecht (°1983, Gent, BE)

Marie vervoegde Peeping Tom in 2008. *Kind* is haar zesde productie met het gezelschap, na *32 rue Vandenbranden*, *A Louer*, *Vader*, *The Land* en *Moeder*. Marie Gyselbrecht acteerde als tiener in *Allemaal Indiaan* van Alain Platel en Arne Sierens en in 1997 werd een van haar voorstellingen genomineerd voor Best Belgian Dance Solo, een prijs toegekend door Victoria en Alain Platel. In 2005 studeert ze af aan de Salzburg Experimental Academy of Dance; in 2004 richtte ze mee Collectiv.At op, een in België gebaseerd collectief waarvan de

producties internationaal toerden, en de eerste voorstelling, *Quien soy es*, de eerste prijs won op de wedstrijd Jovenes Artistas in Spanje. Marie heeft een grote belangstelling voor fotografie en hedendaagse kunst, en haar huidige solovoorstelling combineert fotografie, installatie en performance. Ze geeft yoga, dans en hedendaagse dans aan De Ingang (Gent) en ook regelmatig workshops in dans en theater, zowel in België als in het buitenland.

Hun-Mok Jung (°1978, Soon-Cheon, KR)

Hun-Mok vervoegde Peeping Tom in 2008. *Kind* is zijn vijfde productie met het gezelschap, na *32 rue Vandenbranden*, *A Louer*, *Vader* en *Moeder*. Hij volgde een opleiding bij het Dance Department van de Dankook Universiteit en in 2001 behaalt hij zijn diploma Performance Producer aan de School of Performing Arts in Seoul. Een jaar later wint zijn solovoorstelling *A Whistle* de eerste prijs van MODAFE (International Modern Dance Festival), in de categorie jonge choreograaf. Hij won twee keer de Best Dancer Award op het Ulsan Dance Festival. In 2004 behaalt hij zijn Master aan de Dankook University en in datzelfde jaar richt hij het danstheatergezelschap JU MOK op.

In 2007 wint zijn duet/performance *Ring Wanderung* de prijs van Best Choreography en Writing Award van Dance & People Magazine, en wordt hij door de Arts Council Korea genoemd als "rising choreographer". In 2009 maakt JU MOK's voorstelling *An Unconvenient Truth* deel uit van de MODAFE-programma. Zijn andere voorstellingen zijn *Fragile Swallow*, *Wanted*, *Monster* en *Jean Mark*. Hij werkte als assistent choreografie voor de film *GOGO 70* en geeft sinds 2004 les aan de Dankook Universiteit, Suncheon Universiteit en Chungnam Arts High School.

Brandon Lagaert (°1992, Gent, BE)

Brandon studeerde Woordkunst Drama aan het SKI in Gent en studeerde in 2012 Hedendaagse Dans aan het Koninklijk Conservatorium in Antwerpen. Het jaar daarop vervoegde hij Peeping Tom voor de productie van *Vader*. Hij is momenteel ook deel van de cast van *Moeder* en *Kind*.

Naast zijn werk met Peeping Tom werkt Brandon samen met diverse artiesten, zoals aan de Ecole de Théâtre Physique in Straatsburg, waar hij onder andere experimenteert met film. Hij ontwikkelt zichzelf ook tot een allround artiest in verschillende disciplines, zoals theater, dans, film, regie, en meer. Dit werk is gegroepeerd onder de naam 'Kaiho'. Na de creatie van *Vader* maakte hij de performance *Subdued* met een deel van het materiaal dat niet was gebruikt. Met deze voorstelling won hij een 'Outstanding Performer Award' op de Copenhagen International Choreography Competition. In 2016 kreeg Brandon een BILL Award voor jonge, opkomende Belgische artiesten, in de categorie 'visuele kunsten'.

Yi-chun Liu (°1985, Taichung, TW)

Yi-chun vervoegde Peeping Tom in 2013 voor *Vader*. Ze werkte daarna verder aan de familietrilogie met *Moeder* (2016) en is ook te zien in *Kind* (2019). Op haar vijfde begon ze met Kung-fu en Chinese Opera en later studeerde ze ballet, hedendaagse dans,

improvisatie, gevechtkunsten en Tai-Chi-Dao-In. In 2007 behaalde ze haar diploma aan de Taipei National University of the Arts.

Naast Peeping Tom heeft ze gewerkt of werkt ze momenteel met Anouk van Dijk (NL), Shang-chi Sun (DE/TW), Ann Van den Broek (BE), Scapino Ballet Rotterdam (NL), Paul Selwyn Norton (NL/AU), Balletto Teatro di Torino (IT) en Cloud Gate Dance Theater 1 (TW). Ze werkte ook als artistiek assistente met Franck Chartier aan de bekroonde Peeping Tom coproductie *The lost room* (2015) en in 2017 aan *The hidden floor*. Yi-chun's solostuk *O* ging in 2012 in première in Rotterdam en is intussen geëvolueerd naar een duet dat ze bracht in Amsterdam en in Den Haag. Ze werkt momenteel aan haar 'alphabetical series' in discussie met het concept 'Act of Performance'. Yi-Chun is een gecertificeerde lerares Countertechniek, waarmee ze een gediversifieerde carrière als performer en onderzoeker kon ontwikkelen. Parallel aan de tournees van Peeping Tom biedt ze ook workshops aan.

Simon Versnel (°1947, Rotterdam, NL)

Simon werd opgeleid als klassiek zanger en vervoegde Peeping Tom in 2001 voor *Le Jardin*, waarin hij zowel in de film als in het stuk te zien was. Daarna maakte hij ook deel uit van *Le Salon*, *A Louer*, *Vader* en *Moeder*. Simon begon zijn carrière als zanger (hij zong o.a. Schuberts *Winterreise*) en zijn eerste professionele rol speelde hij in de voorstelling (*Untitled*) *Cowboys* van Maarten van der Put en Pauline Roelants. Naar aanleiding van dat stuk vroegen Jan Lauwers en Grace Ellen Barkey van Needcompany hem om samen *Don Quichote* te creëren. Tijdens hun acht jaar-durende samenwerking maakten ze onder meer *Macbeth* en *Morning Son* (Lauwers) en *Tres* en *Few Things* (Barkey). Vervolgens trad Simon toe tot het gezelschap van de Amerikaanse regisseur Chris Kondek en toerde internationaal met diens stuk *Dead Cat Bounce*. Met het Antwerpse theatergezelschap Transparant maakte hij *Porselein*. In 2013 creëerde Simon *Verbaas me!*, een monoloog over het leven van Sergei Diaghilev die hij zelf schreef, regisseerde, produceerde en nog steeds zelf vertolkt. Met de Franse cineast Vincent Dieutre heeft Simon intussen ook twee films gemaakt: *Viaggio nella dopo-storia* (2015) en *Trilogie de nos vies faites* (2016).

Maria Carolina Vieira (°1985, Florianopolis, BR)

Maria Carolina vervoegde Peeping Tom in 2012 om een lid te vervangen in *32 rue Vandenbranden*. Ze was daarna betrokken bij de creatie van *Vader* (2014), *Moeder* (2016) en *Kind* (2019). Ze haalde een diploma in performing arts in 2009 aan de Santa Catarina State University en in 2014 behaalde ze een Master in theater en dans.

Haar lichaamstechnieken ontwikkelde ze oorspronkelijk in de wereld van de sport. Maria Carolina is een ritmegymnaste en ze maakte deel uit van het Braziliaanse Olympische Confederatieteam op de Olympische Spelen van Sydney in 2000. Voordat ze bij Peeping Tom kwam, werkte ze in Brazilië samen met twee dansgezelschappen: Siedler Cia. De Dança (2007-2008) en Grupo Cena 11 Cia. De Dança (2010-2012). Als actrice werkte ze met verschillende theatergezelschappen en acteerde ze in televisieprogramma's, films en

reclamespots. Zang maakt ook een integraal deel uit van haar artistieke traject en ze gebruikte haar stem als een fundamenteel instrument in de producties waarin ze speelde. Recent heeft Maria Carolina samengewerkt met gezelschappen in België en Florianópolis, waar ze werkte aan interdisciplinaire projecten met muziek, dans en theater. Maria Carolina creëert momenteel een soloproject dat bestaat uit het schrijven van een roman en een performance op het podium.

Figuranten in *Moeder*

Peeping Tom heeft een lange geschiedenis als het gaat over werken met figuranten, zoals ook al het geval was in *Le Sous Sol*, *32 rue Vandenbranden*, *À Louer* en *Vader*.

In *Moeder* vormen de figuranten de veruiterlijking van de externe wereld tegenover de interne wereld van de acteurs en de dansers. Dat is parallel aan de omgeving waarin het stuk zich afspeelt: het is een plaats waar het publieke en het private met elkaar in verbinding staan, tegelijkertijd een opnamestudio, een museum, een mortuarium, een materniteit. Net als de locatie blijft de identiteit van de figuranten vaag: nu eens zijn ze bezoekers van een museum, dan weer deelnemers aan een rouwprocessie.

Terwijl in *Vader* enkel gewerkt werd met figuranten ouder dan 65, spelen in *Moeder* zowel volwassenen als een jong meisje een rol. Zij is de dochter van een jong koppel, maar door een mysterieuze ziekte moet ze in de couveuse blijven. Ze vertegenwoordigt de angst van ouders om gescheiden te zijn van hun kind. Later wordt haar plaats ingenomen door een 40-jaar oudere vrouw, waarbij het meisje misschien haar eigen grootmoeder als een kind voorstelt. Zo speelt Gabriela Carrizo in *Moeder* met de lineaire tijd en met de veranderingen die tijd met zich meebrengt.

In samenwerking met de theaters zoekt Peeping Tom steeds lokale figuranten in de steden die de tournee aandoet. Ze voegen een belangrijk dramaturgisch element toe aan het verhaal, door de hyperrealistische aanpak van het stuk te accentueren en door spontaniteit toe te voegen in hun interacties met de artiesten. Daarnaast vormen zij ook een sterke band tussen Peeping Tom en het lokale publiek.

Moeder, © Oleg Degtiarov, Peeping Tom

Gabriela Carrizo & Franck Chartier, © Jesse Willems, Peeping Tom

Choreografen

Gabriela Carrizo (°1970, Córdoba, AR)

Gabriela danst vanaf haar 10e aan een multidisciplinaire school (in die periode de enige met een groep hedendaagse dans voor kinderen en tieners). Onder leiding van Norma Raimondi transformeerde deze school in de Universiteit voor Ballet van Córdoba, waar Gabriela enkele jaren danste en waar ze haar eerste choreografieën in elkaar stak.

Op 19-jarige leeftijd verhuist ze naar Europa, waar ze doorheen de jaren samenwerkt met Caroline Marcadé, Alain Platel, les ballets C de la B (*La Tristeza Complice*, 1997 en *Iets op Bach*, 1998), Koen Augustijnen (*Portrait intérieur*, 1994) en Needcompany (*Images of Affection*, 2001). In de tussentijd blijft ze haar eigen werk maken. Ze gaat solo met *Et tutto sara d'ombra et di caline* en creëert *Bartime*, een samenwerking met Einat Tuchman en Lisi Estaras. Voor les ballets C de la B tekent ze ook voor de choreografie van de opera *Wolf* (2002). Gabriela speelt de hoofdrol in Fien Trochs film *Kid* (2012), en in 2013 maakt ze het korte stuk *The missing door* voor en met het Nederlands Dans Theater – NDT 1. Op 8 mei 2015 ging *The Land* in première, een samenwerking met het Münchense Residenztheater, in een regie van Gabriela Carrizo. In 2018 regisseerde ze samen met Franck Chartier *31 Rue Vandenbranden*, een adaptatie van het origineel van Peeping Tom met de dansers van Le Ballet de l'Opéra de Lyon. Het stuk opende de prestigieuze Biennale de la Danse de Lyon.

Gabriela Carrizo is, samen met Franck Chartier, artistiek directeur van Peeping Tom, sinds ze het gezelschap samen oprichtten in 2000.

Franck Chartier (°1967, Roanne, FR)

Franck Chartier begon op 11-jarige leeftijd te dansen. Op zijn 15e stuurde zijn moeder hem naar Rosella Hightower in Cannes om klassiek ballet te studeren. Tussen 1986 en 1989 werkte hij voor het Ballet van de 20e Eeuw van Maurice Béjart. Daarna volgde een periode van drie jaar waarin hij samenwerkte met Angelin Prejocaj en danste voor *Le spectre de la rose* in de Opéra van Parijs.

In 1994 verhuisde hij naar Brussel om in Rosas' productie *Kinok* (1994) te dansen. Hij maakte van de stad zijn nieuwe thuisbasis en werkt er duetten uit met Ine Wichterich en Anne Mouselet, en speelde in producties van Needcompany (*Tres*, 1995) en Les Ballets C de la B: *La Tristeza Complice* (1997), *lets op Bach* (1997) and *Wolf* (2002). In 2013 maakte Franck Chartier *33 rue Vandenbranden*, een bewerking van Peeping Toms *32 rue Vandenbranden* voor de Opera van Göteborg en tekende hij voor de choreografie van de opera *Marouf, savetier du Caire* van Jérôme Deschamps, in de Opéra Comique in Parijs. Voor Nederlands Dans Theater regisseerde hij in 2015 *The lost room*, een vervolg op *The missing door* – het stuk dat Gabriela Carrizo in 2013 met dezelfde groep realiseerde.

The lost room leverde hem een prestigieuze 'Zwaan Meest Indrukwekkende Dansproductie 2016' op. In 2017 ging *The hidden floor* in première, zijn tweede samenwerking met NDT en meteen ook het sluitstuk van de trilogie *Adrift*, die ook bestaat uit *The missing door* en *The lost room*. In 2018 regisseerde Franck samen met Gabriela een adaptatie van Peeping Toms *32 Rue Vandenbranden*. Ze creëerden het stuk, *31 Rue Vandenbranden*, met het Ballet de l'Opéra de Lyon en openden vervolgens de prestigieuze Biennale de la Danse de Lyon in september 2018.

Gesprek met Gabriela Carrizo, gezelschap Peeping Tom

Door Laurine Mortha, 08 februari 2017

https://bachtrack.com/fr_FR/interview-gabriela-carizo-compagnie-peeping-tom-janvier-2017

Gabriela Carrizo, samen met Franck Chartier de stichtster van Peeping Tom, stelt haar nieuwe creatie Moeder voor op de Europese podia. Na Vader is Moeder het tweede deel van een triptiek rond de familieportretten van de vader, de moeder en de kinderen.

Hoe is Peeping Tom ontstaan?

Franck Chartier en ik hebben elkaar ontmoet als performers bij Alain Platel (stichter van Les Ballets C de la B). We voelden meteen een artistieke verbondenheid tussen ons, een gemeenschappelijke taal en de zin om samen verhalen te ontwikkelen. In 1999 creëerden we *Caravana*, een voorstelling in een kampeerwagen, met een paar dansers van Les Ballets C de la B, waaronder ook de lyrische zangeres Eurudike De Beul, die tot op vandaag nog steeds bij ons is. De naam "Peeping Tom", een verwijzing naar voyeurisme, kwam ook voort uit dit stuk, waarbij het publiek door de ramen van de kampeerwagen keek en zo in het hart van de intimiteit van de personages kon springen.

Welke onderwerpen inspireren jullie en wat zijn de terugkerende thema's in jullie werk?

We houden ervan te werken met familierelaties en met de mentale wereld van de personages. De ruimtes en de decors zijn ook startpunten die structuur geven aan onze creaties. In de trilogie *Le Jardin* (2002), *Le Salon* (2004) en *Le Sous-sol* (2007) bijvoorbeeld, doorkruisten we een huis dat begraven was door de tijd. Deze fysieke ruimte gaf ons een heel sterke dramaturgische basis: het huis dat familiegeschiedenissen omsluit. We plaatsen de personages in een onmiddellijk herkenbare context en in een hyperrealistische scenografie, vaak in een 'huis clos'.

De psychologische dimensie is inderdaad heel sterk aanwezig in jullie werk, dat altijd een pad als een droom volgt, in een vloeiende tijd als in een droom. Hoe werken jullie aan de structuur en de ontwikkeling van jullie stukken?

Sommige stukken zijn narratiever dan andere, maar de actie volgt zelden een logisch of een chronologisch verloop. We vertegenwoordigen de tijd van dromen en van het onderbewustzijn, de tijd van een mentale wereld. Terwijl we hier samen aan het praten zijn, kunnen je gedachten enkele seconden ontsnappen, voordat ze terugkeren naar ons gesprek. Het is dat soort tijd dat we op scène proberen te brengen, door hem uit te rekken, het

verhaal te laten vertakken om een personage in zijn gedachten te volgen, om dan opnieuw terug te keren naar het onderwerp. Dat proces laat ons toe om in te zoomen en bepaalde gevoelens of herinneringen te vergroten.

Wat was het beginpunt voor de nieuwe trilogie *Vader-Moeder-Kind*?

Na onze eerste voorstelling, *Caravana*, creëerden Franck en ik de trilogie *Le Jardin*, *Le Salon* en *Le Sous-sol*, die al een familiegeschiedenis vertelde. In de stukken die daarop volgden (*32 rue Vandenbranden* en *A louer*) zijn we overgestapt van de familie naar een kleine gemeenschap. Met *Vader*, *Moeder* en *Kind* keren we terug naar die familiepersonages, uit noodzaak om zo dicht mogelijk uit te zoeken wat de vader, de moeder en de ouder-kind-relatie precies is.

Waarover gaat *Moeder*, jullie nieuwe creatie die momenteel op tournee is?

Moeder gaat niet over één moeder, maar over verschillende moeders. We hebben het over het moederschap, de afwezigheid en het ontbreken ervan. Het stuk doorzoekt het geheugen en het onderbewustzijn om te tonen welke verlangens en angsten en welk leed of geweld de moeder met zich meedraagt. Ik wilde voor dit stuk een decor dat verschillende ruimtes kon voorstellen, om zo ook de veelheid aan moeders te tonen. De actie speelt zich af in een museum, maar kan ook als een privé galerie gezien worden, waar familieportretten en –foto's tentoongesteld worden. Achteraan op het podium staat een glazen opnamestudio, die tegelijkertijd ook een mortuarium is aan het begin van het stuk en daarna een kraamkliniek of zelfs een couveuse. *Moeder* opent met een begrafenis, om zich daarna een weg te banen door herinneringen. Dankzij de steriele en museumachtige inscenering en dankzij de afstand tussen de personages, roepen we ook het proces op van afstand die gecreëerd wordt in het geheugen, vooral op intense momenten in het leven. *Moeder* is geen catharsis, maar het staat vast dat ik er veel van mezelf op geprojecteerd heb, ook onbewust. Het idee van het museum is meer bepaald een verwijzing naar de begrafenis van mijn moeder, waar we schilderijen tentoongesteld hadden.

In *Moeder* heb je ook heel specifiek gewerkt op het geluid, dankzij een live opname van geluidseffecten en geluiden gemaakt door de performers. Van waar komt dat idee?

Mijn zus, die dichter is, had ten tijde van de begrafenis aan mijn moeder de woorden "Mijn Moeder, het eerste geluid in mij" opgedragen. Ik ben vanuit dat idee vertrokken en ik heb onderzoek gedaan rond geluid met een 'foley'-artiest. Dat is bijzonder interessant, omdat het je toelaat om bepaalde zaken die op scene gebeuren te versterken, of om andere zaken op te roepen die afwezig zijn. Bovendien kon ik ook water, een element dat erg gelinkt is aan de moeder, introduceren op de scene, dankzij het geluid van een vloeistof. Soms gebeurt het dat het geheugen bepaalde geluiden vastzet en dat die geluiden ons meevoeren

naar bepaalde werelden. De geluiden die op scène worden gemaakt en versterkt worden drukken de herinneringen van de personages uit. Dit onderzoek maakt deel uit van de meer algemene ontwikkeling van cinematografische procedés in ons werk. We gebruiken steeds meer hulpmiddelen uit de filmwereld in onze scenografie en in onze dramaturgische opbouw. Film maakt het mogelijk om in te zoomen of om van de ene scène of ruimte naar de andere over te gaan. We proberen om op het toneel weer te geven wat de camera doet, zoals ons dichterbij brengen, de tijd vertragen of inzoomen op het verhaal van de vader of de moeder.

Hoe ontvouwt zich over het algemeen het proces van artistieke creatie?

We beginnen door na te denken over de ruimte en over de decors. We bedenken een sfeer en een ruimte, we creëren maquettes en we doen onderzoek naar materiaal. Soms worden we ook geïnspireerd door foto's of door schilderijen. De foto's van Gregory Crewdson, die heel theatrale innerlijke universums tonen, hebben onze eerste creaties geïnspireerd. We houden ervan om onbestemde ruimtes voor te stellen, waar iets is gebeurd op of het punt staat te gebeuren. In het geval van *Vader*, bijvoorbeeld, wilden we de actie wortelen in een ruimte die tegelijkertijd rusthuis en feestzaal was, met een klein podium. Een hoog geplaatst raam vormt de scheiding tussen dit rusthuis en de wereld buiten. Na dit eerste werk rond de scenografie, gaan we verder met een periode van ongeveer drie maanden van choreografisch onderzoek, met een heel organische aanpak. We werken aan composities met de dansers en de acteurs: we geven hen ideeën, ze denken tien minuten na en komen dan met een improvisatie. Ten slotte is er een periode van montage waarin we het stuk opbouwen. Dat is een complex moment, omdat je afstand moet nemen, kiezen wat je wil tonen en vertellen, weten hoe je de verschillende composities schikt, waardoor er soms onverwachte associaties ontstaan. Soms moeten we ook bepaalde goede stukken loslaten omdat ze niet in het geheel passen (- *but you need to kill your darlings!*). Tijdens de montage werken we ook aan het geluid, de muziek en het licht.

Tot *Vader* had je al je stukken als duo gecreëerd met Franck. Waarom hebben jullie ervoor gekozen om onafhankelijk te werken voor *Vader* (gecreëerd door Franck Chartier) en *Moeder* (dat jij gecreëerd hebt)?

We hadden agendaproblemen door onze externe projecten (met het Nederlands Dans Theater of met het Residenztheater in München, waar ik met acteurs gewerkt heb op het stuk *The Land*). Tegelijkertijd wilden we proberen om de dynamiek te veranderen en te zien hoe we alleen zouden functioneren. Deze manier van samenwerken laat ons toe om ons te voeden met de blik van de ander, die meer exterieur is, omdat de ander altijd aanwezig blijft. We hebben echter wel samen aan de montage gewerkt. Ten slotte leek het ons ook interessant dat Franck zou werken rond het onderwerp van de vader en ik rond dat van de moeder.

Wie zal er werken aan *Kind*? En zullen er kinderen op het toneel zijn?

We zullen zien hoe we zullen werken aan *Kind* – het is logisch dat je een vader en een moeder nodig hebt om ze te verwekken! We hebben ook een dochter, die misschien kan tussenkomen in de creatie als ze daar zin in heeft. We zijn nog niet beginnen denken over *Kind*, maar we zouden kinderen wel graag een plaats geven in deze creatie, misschien op het podium of door ze te betrekken bij ons choreografisch onderzoek, om zo beter hun perspectief uit te drukken.

Wat zijn jullie komende projecten?

Kind, natuurlijk. Maar eerst zal Franck werken aan een nieuwe creatie voor het Nederland Dans Theater, waarvan de première voorzien is op 5 oktober 2017 in Den Haag. Deze nieuwe creatie met het NDT is het derde deel in een triptiek die werd gestart met *The Missing Door*, dat ik creëerde in 2013, en *The Lost Room*, dat Franck creëerde in 2015 en dat in 2016 de Zwaan award kreeg op het Nederlands Dansfestival. We zijn ook artist in residence in het Museum voor Schone Kunsten in Antwerpen, met een eerder experimenteel en langdurig artistiek onderzoek.

Persquotes over *Moeder*

“Moeder is een uiterst intelligent werk, met diepgaande beelden die nog lang na de voorstelling blijven rondspoken.”

Total Theatre 03.02.2018 (in het Engels)

“De beelden in Moeder zijn een briljante mix van naturalistische observatie en vreemdheid, soms gruwelijk en vaak erg grappig.”

The Independent 29.02.2018 (in het Engels)

*“Boeiend danstheater vol verbeeldingskracht dat de merkwaardige kant van het moederschap onderzoekt.” **** (4 sterren)*

The Stage 25.01.2018 (in het Engels)

“Hun voorstellingen wervelen van vreemde, surrealistische beelden. In een paar passen gaan ze van gek naar verontrustend, tot het publiek helemaal verbijsterd is. Dit zijn stukken die je niet van je kunt afschudden.”

The Guardian 09.01.2018 (in het Engels)

“Theater: het beste van het jaar 2017.”

Publico 22.12.2017 (in het Portugees)

“Het gezelschap slaagt erin om het publiek steeds opnieuw te hypnotiseren. Schijnbare irrationaliteit en surrealistische scènes, waarin een bijna slapstick-humor verrast, vormen een soort van nachtmerrie, die tegelijkertijd verontrust en fascineert.”

Dresdner Kulturmagazin 09.12.2017 (in het Duits)

“De regie van Gabriela Carrizo roept een droomstaat op. Ze gaat aan het werk met je onderbewustzijn. [...] Nadat ik Moeder gezien had, had ik moeite om me de laatste keer te herinneren dat ik me op zulke briljante wijze verward en onzeker voelde in een theater.”

What's on Stage 05.09.2017 (in het Engels)

“Het stuk is heel menselijk, met acteurs met een extreme precisie op gebied van plaatsing en spel, waarvan sommigen ook en vooral adembenemende dansers zijn met ongelooflijke ontwrichtende bewegingen, met ongebreidelde draaibewegingen.”

Luxemburg Wort 13.05.2017 (in het Frans)

*“Net als in Vader, zijn de performers in Moeder meeslepend, zowel op het vlak van de choreografie als van de theatraaliteit.” ******

Bachtrack 02.02.2017 (in het Frans)

"In schijnbaar banale decors – een bejaardentehuis in Vader, een appartement-museum in Moeder – die de ruggengraat vormen van de ontwikkeling van de personages, getuigen de spectaculaire uitspattingen, prachtig vormgegeven door Gabriela Carrizo en Franck Chartier, van de esthetische en menselijke omvang van hun visie, die ze al van bij het begin ontwikkelden."

Le Monde 25.01.2017 (in het Frans)

"De schoonheid en originaliteit van dit danstheater ligt in de tedere en ruwe blik op elke karakter, blootgelegd in een ultraprecieze regie, soms woedende extravagantie en een perfect gecontroleerde agitatie"

Sceneweb.fr 17.01.2017 (in het Frans)

"Moeder explodeert bijna van zintuiglijkheid, met heftig danstheater over een verwachtingsvolle geboorte en een bitter afscheid, over de oerkracht van het baren tot de woede om gemis."

Volkscrant 25.11.2016 (in het Nederlands)

"Stuk voor stuk lijken de losstaande scenes op verwrongen dromen of herinneringen, aaneengesmeed tot een parallel universum waar David Lynch een puntje aan kan zuigen."

Trouw 28.11.2016 (in het Nederlands)

"Een klassiek maar desalniettemin ontroerend, innemend én zelfs grappig portret van de schoonste rol die een vrouw zowel op de scène als in het leven kan spelen."

Knack Focus 21.11.2016 (in het Nederlands)

"[Moeder van Peeping Tom]: virtuositeit ten dienste van emotie."

RTBF 17.11.2016 (in het Frans)

"Peeping Tom toont de cirkel van het leven in een bevreemdend, maar intrigerend dansspektakel."

De Standaard 16.11.2016 (in het Nederlands)

"Laat je verdwalen in het doolhof van deze choreografie met als rode draad het onderbewustzijn van de moederfiguur. [...] Het esthetische, de dans, het geluid. Alles is hypnotiserend in deze dromerige schilderijen."

Le Soir 15.11.2016 (in het Frans)

"Peeping Tom bevestigt dat zijn offbeat universum, dat het onpeilbare peilt, dat gelach en melancholie mengt, ons nog steeds raakt."

La Libre Belgique 11.11.2016 (in het Frans)

"Peeping Tom is meer dan een ensemble, ze zijn een familie. Al hun stukken gaan over familiestructuren en liefdesrelaties, ingebed in hyperrealistische decors met steeds betoverende figuren, vol slapstick en comedy, maar altijd met een melancholische ondertoon."

Der Landbote 31.10.2016 (in het Duits)

Links naar meer recensies : <http://www.peepingtom.be/nl/productions/13#press>

Teaser + trailer van Moeder: <http://www.peepingtom.be/nl/videos>

Moeder, © Danilo Moroni, Peeping Tom

Over Peeping Tom

Korte biografie

Peeping Tom is een **Belgisch danstheatergezelschap** dat werd opgericht door Gabriela Carrizo (I/AR) en Franck Chartier (F).

Bij Peeping Tom start alles vanuit een zeker **hyperrealisme**. De setting doet vertrouwd aan, zoals een bejaardentehuis in *Vader*, twee stacaravans in *32 rue Vandenbranden* of een salon in *Le Salon*. Vervolgens breken de makers dit realisme open en gaan ze **spelen met de logica van tijd, ruimte en sfeer**. Je bent getuige – of eerder voyeur? – van wat verborgen en ongezegd blijft. Zo word je meegenomen in onderbewuste werelden en ontdek je nachtmerries, angsten en verlangens. Aan de hand van een **rijke beeldtaal** ontstaat een fascinerend gevecht tegen de omgeving en tegen zichzelf.

Sinds de oprichting in 2000 in Brussel reisde Peeping Tom de wereld rond met zijn diverse voorstellingen. Belangrijke bekroningen van het werk van Peeping Tom zijn de **Olivier Award** in het Verenigd Koninkrijk voor *32 rue Vandenbranden*, de **Patrons Circle Award** op het International Arts Festival in Melbourne of de selecties voor Het Theaterfestival in België en Nederland.

Ontdek meer over Peeping Tom op www.peepingtom.be
Peeping Tom wordt gesteund door de Vlaamse Overheid.

Wist je dat?

- Het team van Peeping Tom – artiesten, choreografen, techniekers, ontwerpers, medewerkers – bestaat uit 13 nationaliteiten.
- De oudste artiest bij Peeping Tom is 80 jaar oud, de jongste 26.
- Meer dan 280.000 mensen wereldwijd hebben een Peeping Tom-voorstelling gezien.
- Wereldwijd hebben meer dan 1500 lokale figuranten in een Peeping Tom-voorstelling gespeeld.
- In 2015 won Peeping Tom een prestigieuze Olivier Award in Londen voor *32 rue Vandenbranden*.

Ons verhaal

Peeping Tom is een Belgisch danstheatergezelschap dat in 2000 werd opgericht door choreografen Gabriela Carrizo (I/AR) en Franck Chartier (F). Samen met Eurudike De Beul, die een vaste waarde binnen het gezelschap zou worden, creëerden ze een locatieproject in een kampeerwagen, *Caravana*, gevolgd door de film *Une vie inutile* (2000).

Voordat ze hun eigen gezelschap begonnen, hadden ze hun strepen al verdiend als dansers bij internationaal gerenommeerde gezelschappen zoals Les Ballets C de la B (Alain Platel), Rosas, Maurice Béjart, Angelin Preljocaj en Needcompany.

Een hyperrealistische esthetiek

Het waarmede van Peeping Tom is een hyperrealistisch podiumbeeld, geënt op een concrete scenografie: tuin, salon en kelderverdieping in de eerste trilogie (*Le Jardin*, 2002; *Le Salon*, 2004; en *Le Sous Sol*, 2007), twee stacaravans in een besneeuwd berglandschap in *32 rue Vandenbranden*, een door vlammen verteerd theater in *A Louer* (2011) of een bejaardentehuis in *Vader* (2014).

Daarbinnen creëren de maker een kantelend universum dat de gangbare logica van tijd, ruimte en sfeer verstoort. Isolement leidt er naar onderbewuste werelden van nachtmerries, angsten en verlangens waarmee ze de schaduwkanten van individu en gemeenschap uitlichten. De choreografen zoeken consequent naar een extreme podium- en bewegingstaal – nooit gratis – met het menselijke als primaire inspiratiebron.

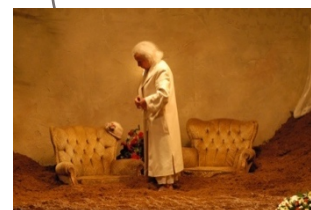
Door gebruik te maken van filmische montageprocedures tasten ze de grenzen af van een plot waar je nooit precies de vinger op kunt leggen. Het 'huis clos' van familie- en gezinssituaties blijft voor Peeping Tom een rijke bron van creativiteit. Momenteel werkt het gezelschap aan een tweede trilogie – *Vader*, *Moeder*, *Kind* – rond hetzelfde oergegeven.

Le Jardin (2002)

Le Salon (2004)

Le Sous Sol (2007)

32, rue Vandenbranden (2009)

Organische en intuïtieve samenwerkingen

In het werk van Peeping Tom is alles met elkaar verbonden. Het organische en het intuïtieve vormen de humus voor samenwerkingsverbanden en creatieprocessen. Collectief en doorlopend onderzoek gekoppeld aan langdurige relaties met unieke en creatieve performers zorgen voor grote vormelijke en inhoudelijke continuïteit.

Elke afgewerkte productie betekent voor de performers een (voorlopig) afscheid van de stroom aan korte scènes die ze tijdens de voorbereiding genereerden. Elk nieuw creatieproces is voor de makers een volgende stap in hun zoektocht naar hoe ze beweging, theatraliteit, emotie, tekst, geluid en scenografie steeds fijnmaziger kunnen vervlechten.

Peeping Tom heeft doorheen de jaren een bijzonder hechte band ontwikkeld met zowel theaterhuizen als toeschouwers. Hun voorstellingen trekken een breed, trouw en vaak jong publiek aan. De speellijsten van het gezelschap zijn uitzonderlijk lang, net als het – groeiende – aantal landen waar getoerd wordt. Peeping Tom organiseert wereldwijd masterclasses en workshops voor (semi-)professionelen, kinderen en amateurs. Peeping Tom hanteert meestal lange creatieperiodes; de voorstellingen rijpen langzaam, kiemen tijdens de vele tournees, en resulteren gemiddeld om de twee jaar in een avondvullende productie.

Opening naar externe samenwerkingen

Sinds 2013 opent Peeping Tom zich meer en meer tot nieuwe inspirerende samenwerkingsverbanden met kunstenaars, gezelschappen en huizen. Gabriela Carrizo choreografeerde het korte stuk *The missing door* in 2013, voor de dansers van het Nederlands Dans Theater (NDT I), terwijl Franck Chartier *32 rue Vandenbranden* herwerkte voor de Göteborg Opera (*33 rue Vandenbranden*, 2013).

Op 1 oktober 2015 ging *The lost room* van Franck Chartier en NDT I in wereldpremière in Den Haag (NL). Het stuk is

A Louer (2011)

Vader (2014)

Moeder (2016)

een vervolg op *The missing door* van Gabriela Carrizo. Op haar beurt creëerde Gabriela in 2015 *The Land*, in samenwerking met het Münchense Residenztheater (première op 8 mei 2015 in het Cuvilliéstheater), voor het festival DANCE 2015.

In 2017 werkten Peeping Tom en NDT I opnieuw samen voor de creatie van *The hidden floor*, geregisseerd door Franck Chartier met de dansers van NDT I. Hiermee werd ook de trilogie *Adrift* afgesloten, die bestaat uit *The missing door*, *The lost room* en *The hidden floor*.

Peeping Tom houdt kantoor in Molenbeek (Brussel). De KVS - Koninklijke Vlaamse Schouwburg in Brussel is de belangrijkste productiepartner in België.

Kind (2019)

Awards en onderscheidingen

2018

- MOEDER: 'Beste voorstelling in het theater' op het Festival Internacional de Teatro y Artes de Calle in Valladolid (ES).

2017

- THE MISSING DOOR: Herald Angel op het Edinburgh International Festival (UK) (samen met *Stop-Motion* en *Shoot the Moon* van Paul Lightfoot en Sol León)

2016

- THE LOST ROOM: Zwaan voor 'Meest indrukwekkende dansproductie' (Maastricht, NL)

2015

- 32 RUE VANDENBRANDEN: 'Beste nieuwe dansvoorstelling' op de Olivier Awards (Londen, UK)
- VADER: Selectie voor Het Theaterfestival (BE)
- A LOUER: Nominatie voor een Critics Award als Beste Internationale Dansvoorstelling (Barcelona, ES)

2014

- VADER: 'Beste Internationale Dansvoorstelling' op de Barcelona Critics Awards (ES)
- VADER: 'Beste dansvoorstelling van het jaar' door de Nederlandse krant NRC Handelsblad

2013

- 32 RUE VANDENBRANDEN: 'Beste dansvoorstelling van het jaar' in São Paulo door magazine Guia Folha.

- A LOUER: Nominatie voor de Ubu Awards in Italië in de categorie 'Beste Anderstalige Voorstelling'.

2012

- A LOUER: Selectie voor Het Theaterfestival (BE)

2007

- LE SALON: Montblanc Young Directors Award op het Salzburg Festival (AT)
- LE SALON: Patrons Circle Award op het International Arts Festival Melbourne (AU)
- LE SOUS SOL: Selectie voor Het Theaterfestival (BE)

2005

- LE SALON: Prix du Meilleur Spectacle de Danse (FR)

Tourkalender Seizoen 2019 – 2020

(Data kunnen veranderen, gelieve sebastien@peepingtom.be te contacteren bij twijfel)

KIND (2019)

25-26 AUG 2019	Waves Festival – VORDINGBORG (DK)
01 SEP 2019	Tanztheater International – HANNOVER (D)
13-14 SEP 2019	Festival La Bâtie – GENÈVE (CH)
20-21 SEP 2019	One Dance Week – PLOVDIV (BG)
27-28 SEP 2019	Festival Aperto/Fondazione I Teatri – REGGIO EMILIA (IT)
01 OKT 2019	Torinodanza – TURIJN (IT)
17-19 OKT 2019	KVS – Koninklijke Vlaamse Schouwburg – BRUSSEL (BE)
23-25 OKT 2019	KVS – Koninklijke Vlaamse Schouwburg – BRUSSEL (BE)
31 OKT 2019	Cultuurcentrum – BRUGGE (BE)
7-9 NOV 2019	Gessnerallee – ZURICH (CH)
04-05 DEC 2019	CDN Orléans – ORLEANS (FR)
11-12 DEC 2019	Théâtre de Caen – CAEN (FR)
14 JAN 2020	Le Bateau Feu – DUNKERQUE (FR)
16 JAN 2020	Stadsschouwburg – KORTRIJK (BE)
23-25 JAN 2020	London International Mime Festival – LONDEN (UK)
29-31 JAN 2020	Théâtre de la Ville/MAC Créteil – PARIJS (FR)
05-06 FEB 2020	Théâtre de Lorient – LORIENT (FR)
13-15 FEB 2020	deSingel – ANTWERPEN (BE)
01-02 APR 2020	STUK – LEUVEN (BE)
14-15 APR 2020	Malraux, Scène Nationale Chambéry Savoie – CHAMBERY (FR)
23-26 APR 2020	Teatros del Canal – MADRID (ES)
29-30 APR 2020	Scène Nationale d'Albi – ALBI (FR)
07-08 MEI 2020	Teatre Principal – VALENCIA (ES)
12 MEI 2020	Le Manège – MAUBEUGE (FR)
19 MEI 2020	Maifestspiele Festival – WIESBADEN (DE)
28 MEI 2020	Stadsschouwburg – UTRECHT (NL)
30 MEI 2020	SPOT/Stadsschouwburg – GRONINGEN (NL)
05-06 JUN 2020	Vooruit – GENT (BE)

MOEDER (2016)

06-08 SEP 2019	Theatre Olympics 2019 – ST. PETERSBURG (RU)
03 OKT 2019	Torinodanza – TURIJN (IT)
14 MAR 2020	Museum of Art – KOCHI (JP)
19-21 MAR 2020	Setagaya Theatre – TOKYO (JP)
15-16 MEI 2020	Pavillon Noir – AIX-EN-PROVENCE (FR)

VADER (2014)

05 OKT 2019	Torinodanza – TURIJN (IT)
08-09 OKT 2019	Teatro Nazionale – GENOVA (IT)
18-19 DEC 2019	Théâtre Le Liberté – TOULON (FR)

32 RUE VANDENBRANDEN (2009)

20-23 NOV 2019

Next Wave Festival – NEW YORK (US)

31 RUE VANDENBRANDEN (2018)

19-20 SEP 2019

Festival Dance Inversion – MOSKOU (RU)

THE MISSING DOOR (2013) / Als deel van de 'Soir Historique'

28 NOV – 01 DEC 2019

Zuiderstrandtheater – DEN HAAG (NL)

05-08 DEC 2019

Internationaal Theater Amsterdam – AMSTERDAM (NL)

11 DEC 2019

Theaters Tilburg – TILBURG (NL)

13 DEC 2019

Stadsschouwburg Nijmegen – NIJMEGEN (NL)

18 DEC 2019

Parkstad Limburg Theaters – HEERLEN (NL)

20-21 DEC 2019

Zuiderstrandtheater – DEN HAAG (NL)

PEEPING TOM

Zwarte Vijversstraat 97

1080 Brussel – België

T +32 2 290 22 07

BE0473.380.883

info@peepingtom.be

www.peepingtom.be

Artistieke leiding:

Gabriela Carrizo en Franck Chartier

Zakelijke leiding:

Veerle Mans

veerle@peepingtom.be

Technisch directeur:

Amber Vandenhoeck

amber@peepingtom.be

Productiemanager:

An Van der Donckt

an@peepingtom.be

Tourmanager:

Lulu Tikovsky

lulu@peepingtom.be

Communicatiemanager:

Sébastien Parizel

sebastien@peepingtom.be

Distributie:

Frans Brood Productions

Gie Baguet / Tine Scharlaken

T +32 9 234 12 12

info@fransbrood.com

www.fransbrood.com

Peeping Tom wordt ondersteund door de Vlaamse Overheid.